

Потрес! Вижете агентите (сръбски и болшевишки) в България през 1929 г.

Имената, образите и фигурите на родоотстъпници и явни предатели, които ще срещнете по-долу днес може да видите в музея на ВМРО и революционната борба край Вардара в Скопие.

Изобщо не съм черногледец и песимист по отношение на борбите на народа ни, но за да стигнем до сърцевината на историческите събития трябва да познаваме както **героичната им страна, така и позорящите народа ни продажници.**

Тази убийствена с фактологическите си сведения **брошура, която ще прочетете**

по-долу излиза през 1929 г., като резултат от разузнавателните действия на възглавяваната от Иван Михайлов ВМРО. Един от водещите наши историци преди години казваше, след като беше работил в сръбските архиви, че дори в тежките моменти по време на войните сръбската страна продължавала да изплаща големи суми на продажни български души. Зулумаджиите от септември 1923 г. и втората вълна национални предатели и убийци от пролетта на 1925 г. намираха гостоприемство в Сърбия, която ги обсипваше със средства и какви ли не благинки за предателството си срещу българския народ, докато българите от Вардарската бановина (Вардарска Македония) бяха подложени на нечовешка денационализация. Дори емигрантските лагери, от които се извършваха набези срещу българската държава често пъти бяха разположени в пограничните райони с България (Малешевията, Западните покрайнини и Нишко и Пиротско), където живееха отново поробени българи след Ньой. Огромни парични средства за българските родоотстъпници бяха осигурени и от коминтерновските фондове чрез нейната важна структура МОПР (Международна организация за подпомагане на революционерите) във Виена. На убийците, които се изпращаха на българска територия също бяха изплащани огромни суми, което разкрива в показанията си по време на процеса срещу нея и Цола Драгойчева. В тази брошура са намерили полагащото им се място, както земеделските емигранти, така и болшевишките оръдия Димитър Влахов и Тодор Паница и останалите създатели и дейци на ВМРО (обединена), създадена и ръководена от Георги Димитров по инструкции на Коминтерна.

Както в сянката на Васил Левски стоят един поп Кръстьо и Димитър Обци, така и в сянката на македонските ни революционери се спотаяват и новите Попкръстьовци. Убеден съм, че това което ще прочетете ще ви отврати от родните предатели, живяли с жедри подаяния от сръбските и московските си господари, но ще ви даде и материал за размисъл. Някои от имената на

предателите, които ще срещнете в текстовете по-долу, след септември 1944 г. ще управляват България, а други осъзнавайки калта, в която са затънали няма да посмеят да се върнат в родината, докато трети ще се опитат да изкупят вината си с цената на живота си, както д-р Константин Терзиев, Панко Брашнаров, Павел Шатев и др.

Цочо В. Билярски

* * *

РОДООТСТЪПНИЦИ

От 5–6 години насам във Виена се е загнездил един субект, който, след като се е продал цял на душманите на своя народ, непрекъснато го клевети, неуморим да повтаря все едни и същи клеветнически фрази, все едни и същи измислици и лъжи.

Заобиколен от 5–6 души също прогонени и пропцирени свои братя по дух, Мито Влахов издава във Виена печатни органи на своята личност и „идеи“ и в тях, на разни езици, повтаря все едни и същи стереотипни лъжи и безсъдържателни фрази. Каквото измисли неговата продажна глава против българския народ, веднага го отпечатва на всички езици и, подобно на някой фалшив специалист, го праща по всички краища на света, дано някой загубен търговец, или някой страдащ от неизлечима болест, му стане клиент. За превеждане рецептата му на разни езици и за разпространението ѝ, той е наел по един сърбин, грък, влах, албанец, хърватин и др. Тия последните изглеждат по-честни хора, с по-малко паднал морал, с непродадени съвести, защото в превежданите от тях фалшиви рецепти на „д-р“ Влахов почти нищо противно на техните народи и държави не се пише, макар там да е много по-лошо, отколкото в България.

Кой е Мито Влахов и безделническият кръжок около него, тук – в тяхното отечество – никой вече не се интересува да знае. Дамгосани с печата на своето продажничество, влаховци ще се скитат и продават всякога и всякъде, но само между своя народ не ще се върнат. Грехът на предателството към тоя народ ще ги гони до гроба.

Какво е миналото на Мито Влахов и на кръжока му?

Малко преди „Хуриета“ (младотурския преврат от 1908 год.) в Солун се вести личността на Мито Влахов, като учител в Българската мъжка гимназия. Като краен материалист, Влахов намери за най-изгодно да служи под ведомството на „ултранационалистическото учреждение“ – Екзархията, която за Влахов, впоследствие, стана още и „шовинистическо оръдие на българския империализъм“. А като „идеалист“, той почна да насажда комунистическите идеи между учениците. Нека се забележи, че Мито Влахов е „интелектуелец“, който чудновато съчетава две противоположни крайности – идеализма и материализма. На думи е пролетарец, а в живота си е буржоа. Той може, като Ботьов, да оплаква денонощно сиромасите, но може да живее във Виена, като чорбаджия от Букурещ.

Като „борец“ срещу турското потисничество в Македония, Влахов се вмъкна под кожата на националиста Сандански, подхлъзна го да напише „към народите в Турция“ червен манифест (но с отоманска тенденция) и с това създаде най-пакостното разцепление между самите българи в Македония от една страна, и между турците и няколко българи от друга. Подведени от Влаховци, младотурците, вместо да се вслушат в желанията и правотата на единомудния и преобладаващ български елемент в Македония, почнаха да си служат с внушената от Влаховци политика: „разделяй и владей“. Насочвани по указанията от Влаховци посоки, младотурците стигнаха до прочутите обезоръжителни акции в Македония, вследствие на които първи побягнаха в гората и в България Чернопеев и Сандански. По същата причина младотурците дойдоха скоро и до Балканската война, в която се провалиха и те, и българите.

Като остави Сандански сам да чака ефекта от гръмогласния манифест и от образуваната вече „Федеративна партия“ в Серско, Влахов, изпод кожата на Яне, се добра до младотурците и стана техен депутат от Македония и за сметка на македонските българи. Това депутатство е първото продажничество на Влахова, което до нейде задоволяваше неговия материалистичен инстинкт.

Дойде Балканската война с всичките ѝ катастрофи за Македония и за Турция. Влахов, изплашен, избяга в България и впоследствие го виждаме консул на омразния цар Фердинанд в омразната деспотична Русия, дето дочака Общата война и се прибра в София.

И през страшната война Влахов никога не изпусна практическия път в живота: веднага се нареди в щаба на „добродушния“ Протогеров, чрез когото лесно се добра до най-големите постове – окръжен управител в Щип и Прищина, а „масите“ и бъдещите „фашисти“ отидоха по боевите линии да проливат кръвта си.

След войната и катастрофата, Влахов намери пак удобно място сред буржоазията, като стана секретар на Търговската камара във Варна. Но там „идеите“ на Влахова не бяха тъй добре „задоволени“ материално, та, след известно време, той се продаде (вече четвърти път) на буржоата и бъдещ „кърволок“ Цанков, който го прати във Виена за консул на България.

По онова време Тодор Александров, избягал вече от затвора, бе влязъл в сърбска Македония и бе възобновил организацията. Влахов веднага си спомни, че отдавна някога е бил член на ВМРО, бил е, следователно, и „революционер“ някъде и че може да играе и друга роль, освен консулската. При туй, пред него се чертаеха вече перспективи от друга една страна в света: щедрата болшевишка фортуна затъмняваше бедната консулска каса на България и Влахов реши да играе „революционната“ роль, като се „ориентира“ към бляскавите и несметни източници на Москва. И не се излъга: успял или неуспял в новата и „спасителна“ ориентация за Македония, за себе си той успяваше. Защото Влахов е теле, което отдалеч подушва, де е кравата с голямото виме и натам насочва своята широка уста.

И двата манифеста на Влахова не спечелиха нищо добро за Македония. Сам Влахов, обаче, нищо не изгуби. Той се залости между краката на болшевишката

крава и до тоя час бозае до отмаляване и се пени срещу „белия терор“ в България. Дали е наторил балканската нива за семето на болшевиизма, или не, сам той си знае. И дали един ден ще се изплъзне от наказанието на болшевиките, както се изплъзна от онова на младотурците, бъдещето ще покаже. Защото заблужденията, в които някога Влахов вкара младотурците, както и тия, в които по настоящем държи болшевиките, са били и са неимоверно пакостни и за тях. И към едните, и към другите, плюс македонското дело, и във връзка с македонската борба, Влахов е бил и е безподобен фалшификатор, мошеник и изнудвач. За всяко дело, за всяка политика той е паразит.

Тодор Паница

Един от типове, що съставляват престъпния кръжок на Влахова, бе и Тодор Паница, тъмното минало на когото тук накратко ще изнесем.

Родом от стара България, неудачник в училищата и изключен от тях, Паница се зачислява в редовете на Македонската организация и заминава за Серско.

Като четник в Драмската околия, Паница бе натоварен от обособилата се в 1905 г. сепаративна на ВМРО група на сърчани да убие Христо Матов, Борис Сарафов и Иван Гарванов. Есента на 1907 г. той наистина уби последните двама, а другият се спаси случайно. Както е известно, тия убийства туриха трагичното начало на взаимните избивания между македонските дейци – начало, което и досега продължава. „Борец“ срещу потисниците на Македония, със своето безнравствено поведение Паница поруга една учителка в с. Калопот – Катерина Измирлиева, за която, след няколко скандали, биде принуден да се ожени. След „венчанието“, новата невеста стана още по-необузdana, отколкото бе по-преди, нещо което свидетелствуваше, че Паница е насадил добър морал даже у неговата бъдеща жена. Шокираното население пищеше от тая развратна двойка.

Дочакахме младотурския преврат. За услугите и ревността, които Паница показа за отоманизиране на българите през време на Хуриета, младотурците му подариха един чифлик в Драмско и бившият „борец“ срещу беговете сега стана сам бег и за кратко време с поведението си надмина всички някогашни беговетурци. Оргиите, които кръжокът на Паница разиграваше в чифлика на Махмуд бей, не се поддават на описание. Поменатият кръжок на Паница – жена, балдъзи, младотурски ашлаци, начело с известния юзбашия Тефик ефенди – всичко бе се обърнало в една истинска и безобразна комуна. Централната личност във вертепа на Бакхуса, естествено, беше г-жа Паница, облечена във фередже и широки шалвари. Целият кръжок вече бе дал клетва върху корана на Мохамеда, че вярно ще служи на отоманството. Харемският образ на новия живот бе външния израз на сърдечната клетва, а еротическият каяфет на новите младотуркини будеше изблик на душевни и телесни пориви у Тефиковите аскерлии ... Младотурците, както сега болшевиките, бяха щедри – даваха пари. Влахов тържествуваше, като гледаше спечелени народните македонски „маси“ там – в чифлика на Махмуд бей. Червеният манифест на Яне Сандански личеше по вратите на правителствените учреждения, макар сам той да криеше вече остриите си уши из дупките на Пирин ... Но не бе за дълго.

Настана Балканската война и клеият се върху корана и на младотурците Паница веднага им измени и мина на страната на цар Фердинанда: през войната турското население в Серско и Драмско адски пропищя от тоя Паница и никога няма да забрави неговите золуми...Какво е правил през Общата война, незнаем, но земеделското правителство осъди Паница, като кождер, по чл. 4. За да избегне ударите на този проклет чл. 4, Паница реши да продаде остатъка от силите си и съвестта си на Стамболийски и през 1922 год., начело на един оранжев отряд, замина през Юндола, за да спасява народа от „автономистите“ в Петричко. След като яде попарата на тоя народ в Неврокоп, Паница хукна назад към София и се задържа чак в Ниш, а оттам в Белград. Тук, на новия пазар, Паница нямаше що да работи, освен да се залови за току-що изтървания свой занаят – да продава на сърбите себе си и своето отечество. Той се зачисли в средата на родоотстъпниците „емигранти“ и в шпионското бюро на Жика Лазич....

....

По-късно и няколко дена преди бомбардирането на черквата „Света Неделя“ в София, почти всичко беше готово за революцията в България и Гаврил Генов, Михайлов и всички дружбашки министри, начело с Паница, събрани в Ниш, обсъждаха някои технически въпроси, като от къде и как да се действа и пр. Комунистите, обаче, изплашени да не би революцията да успее, в който случай дружбашите сами ще пипнат властта, направиха една провокация, като предварително бомбардираха черквата. Паница страшно псува по адрес на комуната. С научаването за атентата, унил, убит духом, Паница замина за Виена, от където не се върна вече.

Вън от тези две групи, имаше още две емигрантски групи, а именно: федеративната Серска група, състояща се от около шестдесет човека и анархистическата – от десетина човека. Разбира се, и тези две групи не останаха пощадени и оставени вън от двете големи. Комунистите от една страна с пари, Обовците от друга със заплашвания, почнаха да ги подканват. Но анархистическата група, като изключи няколко души и се очисти от гнилото, отказа да се присъедини към коя и да е група, замина в гр. Велики Бечкерек и до днес хората ѝ, шпионирани и от двете групи, арестувани, малтретирани и измъчвани, работят черна работа, за да се прехранват, като постепенно, при първа възможност, напускат Сърбия, един по един, верни на идеала си. Обаче, не бе същото и с федеративната Серска група. Всяко гнило начало има катастрофален край. В тая група имаше един червей, който разяждаше. Имаше една затаена злоба, насочена срещу тъй наречената „интелигенция“ начело с Димитър Арнаудов от Неврокоп, човек подъл, зъл, с лошо сърце и извънредно много страхлив и изкуфял, мразен почти от всички хора на групата. В Горни Милановац групата се състоеше от четата на Дерменджиев, все козарчета, криминални престъпници от Петричко, Мелнишко и Неврокопско, десетина момчета също новодошли, пак прости македончета от същите места, десетина по-интелигентни, които бяха повечето комунисти отколкото федератисти и най-сетне в Солунския затвор имаше десетина души, тъй наречената „интелигенция“, всеки с претенции да замести Паница. След смъртта на Паница, те бяха арестувани по желанието на Обов – Тодоров, с цел да ги привлекат на своя страна, като ги освободят. Почнаха се атаки и от двете страни за присвояване на групата, обаче самозваният заместник на Паница, Димитър

Арнаудов, заяви на всеуслушание следното: „който освободи другарите ни, той ще има групата ни“. Кратко и ясно. Обовци, знаейки предварително това, изпратили шпионина д-р Коста Терзиев с пълномощие на сръбското Външно министерство да освободи арестуваните в Солунския затвор и да ги доведе при групата. Така и стана. Тъкмо по това време бе насрочено делото по убийството на Паница във Виена.

...

Между това, в Виена, след убийството на Паница, страстите за първенство в „федерацията“, корупцията и алчността – кой да граби повече долари, динари и драхми, бяха се до толкова разбушували, щото през август 1925 год. вече имаше четири – пет лагери, които едни други се изключваха. В единия лагер Димитър Влахов, Ризо Ризов; във втория – д-р Филип Атанасов, Славе Иванов; в третия – Кочо Хаджиринов, Миладинов, д-р Коста Терзиев; в четвъртия – Васил Манолев, Яне Богатинов, Димитър Арнаудов, Бумбаров (новоизлюпеният федератист – Жика Лазичевист) и най-сетне г-жа Паница. Не липсваха у никого митарски биения в гърдите и клетви и псувни по адрес на другите. Д-р Атанасов, с документи на ръце, като бивш касиер, доказваше, че Паница взел повече от двадесет хиляди (20 000) долари, а и до днес Влахов не пожелал да оправдае сумите. Приживе, когато бивал поканван да оправдае изтеглените суми, Паница се навъсвал. А по-сетне успял да измести доктора и станал сам касиер. Освен Хаджириновата група, останалите живееха в разкош.

....

Как се развиват събитията в Виена по-нататък: Дерменджиев, подкупен чрез д-р Терзиев от Жика Лазич, дохожда в Белград, вместо в Париж, и предава всичко. Терзиев едновременно подкупва и Хаджиринов, като редактор на в. „Македонско Съзнание“. Последният дохожда също в Белград и тук продължава издаването на „Македонско Съзнание“, което, със съдействието на сръбската полиция и на „Бялата Ръка“, се разпространява сред българското население в Македония.

Освен горния противонароден орган на сръбската полиция, в Македония се пръскат и другите два такива органи, за които се говори в самото начало – „Балканска федерация“ и „Македонско дело“, издавани с болшевишки пари от Влахова във Виена. И едните и другите не чете никой, освен някои подкупени, или отчуждили се от народната маса типове.

Всичките почти, македонци и българи, изхвърлени заради предателската дейност на Влахов и Паница във от границите на отечеството им, са пръснати и разпилени по разни места на Сърбия и Европа. Ония, що бяха около Паница, не съществуват вече като „група“. Всички се пръснаха и продадоха. Жената на Паница, Катерина, с детето си и със сестра си Магдалина и досега живеят на широко във Виена с грамадните средства, които той им остави. Кръсте Делипапазов, Георги Лаков и Кочо Павлов получават по хиляда динари от сръбските фондове и живеят в Горни Милановац. Братя Бакърджиеви, паднали в немилост пред „обединената“, работят сергиджилък в Загреб, готови да се продадат на първия, който ги потърси. Ония от Петричко и Мелнишко, заедно с двамата от Неврокоп – Тодор Ковачев и Никола Шопов, са контрачетници към Царево Село и Ново Село, където е и Николай Хайдуков. Последният пък заедно с Т. Ковачев върши военен шпионаж за сметка на сърбите в Горно-Джумайско и Кюстендилско, срещу което получава по три хиляди динари и дрехи. Изпращат

разни контрачети в тия краища с привидния предлог пред четниците, че правят „освободителна организация“ на българския народ. Ползувайки се до голяма степен от някои български вестници, които в безогледното партизанство сами представляват положението в България за лошо, сърбите с името на Н. Хайдуков, избягал полани без всяка причина от дома си, се готвеха да издават в Париж един политически бюлетин, чрез който да изтъкват пред Европа, че Петричкият окръг е под непоносимата „диктатура“ и терор на „автономистите“, та по този начин онзи окръг да стане обект на освобождение, разбира се, със сръбска помощ. Там, в Париж, предателите Христо Гетов, Обов, Борис Чанджиев и Иван Христов вече издават със сръбски пари един подобен парцал – „Родина“.

Интересен е въпросът с амнистията. От страна на Земледелската партия в България, много често се повдига този въпрос и в Народното събрание се настоявя да се даде пълна амнистия на емигрантите в Сърбия. Възможно е, Земледелската партия да има искрени намерения по въпроса. Сръбското правителство, обаче, не желае да се лиши от „емигрантите“. Първо, защото то още разчита, че при едно засилване на земледелците в България, „емигрантите“ ще могат да нахлуят и да направят преврат, за да възстановят „законното правителство на Стамболийски, узурпаторски изгонено на 9 юний“. В това заблуждение сърбите са поставени до голяма степен от самите водители на „емиграцията“.

Второ, защото при една широка амнистия, част от емигрантите може би да се възползува и да се върне, но се една значителна група ще остане там, ако не да поддържа илюзията за преврат в България, то за шпионажа, който продалите се български изчадия вършат тъй усърдно за сметка на сърбите.

Българската емиграция в Сърбия бе „добре дошла“ за сръбската шовинистическа политика и те гледаха по всякакъв начин да я използват за свои планове. За това и помагаха. Създадоха пунктове покрай границата на България – в цяла стара Сърбия, а изпращаха и хора в Македония срещу ВМРО. При една революция или преврат в България и заемане на властта от доверени хора на сърбите от Земледелския съюз, те ставаха господари на Балканския полуостров, а същевременно смятаха с това за винаги да се отърват от страшната за тях ВМРО. Най-големи надежди за това те имаха през 1924 г., когато на власт бе демократическият водител Люба Давидович. Един от главните фактори и ръководители на тази политика бе Воя Маринкович. Той бе силен в партията си и правителството, защото бе доверен човек на крал Александър. Коста Тодоров бе в интимни приятелски връзки с него и те двамата се разбираха във всичко и те бяха, които ръководиха тази политика. Самият крал Александър бе въодушевен от тази идея – да управлява целия Балкански полуостров и всячески се стараяше да постигне тази мечта. Веднаж, на събрала се група емигранти, Коста Тодоров каза: „Ех, ех... ние сме неразбиваеми. Нали зад гърба си имаме кралят, ще постигнем всичко“. Друг път д-р Терзиев (от македонските федератисти – б. н.) обясняваше в ресторант „Тунеа“, как крал Александър най-добре и най-първо помогнал на слабата още емиграция през 1923 г., като дал заповед да се отпуснат 35 милиона динара за нуждите на „революционната борба“, как Коста Тодоров и други земеделски „водители“

още тогава били приети от него тайно на ауденция и как той ги насърчил да поведат борбата и как им обещал да им помага във всичко.

Най-доверения им човек сега в Белград е Милан Тодоров (емигрант – б. н.). При него се извикват определените емигранти за работа. Той им нарежда, каквото им е необходимо и той се сношава направо с онеи, които устройват „акциите“. Тодор Ковачев – началник на емигрантските чети в Македония, който е един от най-верните им и доверени служители и той отива при Жика Лазич или генерал Томич – началникът на жандармерията, и в присъствието на М. Тодоров. Напоследък Т. Ковачев бе дошъл в Белград, за да събира нови хора за Македония и само М. Тодоров му устройваше срещите, на които присъствуваше и той. Един от възторжените привърженици на четнишките нападения в Македония, бившият народен представител от Горна Джумая, Николай Хайдуков – и той не можеше да присъствува на срещите и разговорите им. Въобще, стремежът напоследък, е всичко да става в пълна „тайна“, като се посвещават само няолко доверени лица.

Централната личност, от която зависи и която ръководи изпращането на атентатори, е началникът на Обществената безопасност, Живоин (Жика) Лазич. Той е личността, при която отива М. Тодоров, а и той е, който по-нататък урежда с министрите или други лица подготовката, или заминаването. Той заема повече от 20 години този пост и е лицето, което се ползува и с абсолютното доверие на краля Александър, на Военната лига и на всички шовинистически сръбски кръгове. Без него не се взима нито едно решение, било за Македония или за друга част от кралството, по отношение на „безопасността“ на държавата и пр. Помага му официално началникът на жандармерията, генерал Томич, а в услуга му са националните четнишки сдружения, които напоследък явно взимат участие в умиротворяването на „Южна Сърбия“, и членовете на „Бялата Ръка“. Той е съединителното звено, така да се каже, между по-долните ръководители и висшата власт.

* * *

По-горе описахме положението на Влаховата „федерация“ във Виена през 1925 год. и как стана раждането на неговата ВМРО (обединена). По-нататък тя се подраздели и прие следния вид:

Група I: 1. „Обединената“ с Централен комитет Д. Влахов, представител на „Балканската федерация“;
 2. Западна Македония (под Сърбия), представител Ризо Ризов;
 3. Горно-Джумайско и Разложко, представител Владимир Поптомов;
 4. Неврокопско, представител Димитър Арнаудов;
 5. Македония под гръцко иго, представител Христо Янков-Чолака от Кукуш;
 6. Македонската емиграция в България и Дружество „Илинден“, представител Георги Занков. Последният бе натрапен на първите от болшевиките;
 7. Задгранични представители (ЗП): в Париж – Разлогов и в Цариград – Павел Шатев. За Албания се мислеше Христо Цветков.

Тая група, както казахме, издава всеки 15 дена в Виена „Македонско дело“ и „Балканска федерация“ – това е многоезичната „Federation Balcanique“. Тия

безплатно пръскани противобългарски вестници, както видяхме, се издават с болшевишки средства.

На всеки член от тая група се плаща месечно по 700 шилинги, плюс още известна сума, като на комунистически деятели на Балканите.

Група II: Д-р Филип Атанасов и Славе Иванов – със сръбски пари.

Група III: Борис Чанджиев и Иван Хр. Попов – пак със сръбски пари.

Група IV: Д-р Коста Терзиев и Кочо Хаджиринов – фалирала вече, понеже падна в немилост пред Жика Лазич.

- - -

След атентата върху Жика Лазич, кредитът, който Коста Тодоров и Александър Обов имаха пред сръбските власти, значително намаля. „Акциите“ в България останаха да се ръководят от Недялко Атанасов и Христо Стоянов. Коста Тодоров си запази правото да действа срещу ВМРО, т. е. в Македония.

В Министерството на външните работи „Българският отдел“ се завежда от Драгиша Станоевич. След атентата над Жика Лазич, по негово и това на полковник Динич нареждане, емиграцията се концентрира в няколко лагери: Ниш, Княжевац, Лесковац, Царево Село, Ново Село, Пожаревац и Горни Милановац. Първите имат за обект стара България, вторите – Петрич и Горно-Джумайско. Нови Сад, Вършец и Велики Бечкерек – Хърватско. През миналата година биде образуван върховен езекутивен-ръководителен комитет, в чийто състав влизат полковниците Кръстич и Динич, като представители на ултрашовинистическата военна организация „Бялата Ръка“. Убийствата, които се проектират в България, ще имат за главна цел да предизвикват емигриране, което, от своя страна, „да засили кадрите, на емиграцията за акции и революция“.

Оръжието на бандитските терористически групи се дава от военните складове. Терористите го получават на границата от заведующия пункта, а на връщане пак му го предават, който пък, от своя страна, го предава на военния склад, отдето го е получил.

Ето списъкът на главните агенти на сръбското правителство, с обозначение на месечното им възнаграждение в сръбски динари.

Група Коста Тодоров – Александър Обов

1. Александър Обов, живее в Париж, Авеню Емил Зола, 16.

2. Коста Тодоров.

Двамата получават месечно ... 160 000

3. Александър Кантарджиев – Атина ... 4000

4. Ангел Величков – ? ... 2500

5. Борис Николов – Париж ... 1500

6. Борис Бумбаров – Виена ... 2500

7. Борис Чамурлиев – Париж ... 3000

8. Борис Чернев – Пожаревац ... 1500

9. Георги Капчев – Белград ... 4000

10. Деню Костов – Париж ... 3000

11. Дочо Узунов – Пожаревац ... 2000

12. Иван Бояджиев – Пожаревац ... 3000

13. Иван Неделчев – Пожаревац ... 3000

14. Иван Костов – Пожаревац ... 2000

15. Иван Тодоревски – Пожаревац ... 1500
16. Иван Чилев – Париж ... 3000
17. Илко Тотев – Пожаревац ... 1500
18. Йордан Арнаудов – Виена ... 3000
19. Коста Терзиев – Белград ... 4000
20. Крум Пастармаджиев – Пожаревац ... 1500
21. Кирил Попов – Прага ... 1500
22. Коце Георгиев – Пожаревац ... 1500
23. Михаил Тодоров – Белград ... 4000
24. Мирчо Топалов – Белград ... 1500
25. Методи Шопов – Виена ... 2500
26. Николай Хайдуков – Ново Село ... 4000
27. Нешо Томангелов – Ново Село ... 3000
28. Никола Димитров – Пожаревац ... 2000
29. Павел Ст. Павлов – Пожаревац ... 1500
30. Станчо Трифунов – Париж ... 2500
31. Стефан Капзималски – Пожаревац ... 2000
32. Стоян Попов – Белград ... 1500
33. Стефан Димитров – Париж ... 2500
34. Тодор Ковачев – Царево Село ... 3000
35. Тинко Симов – Пожаревац ... 3000
36. Тодор Сервански – Пожаревац ... 1500
37. Тодор Пунчев – Пожаревац ... 1500
38. Христо Г. Обов – Париж ... 3000

Група Недялко Атанасов – Христо Стоянов.

1. Недялко Атанасов, живее в Белград, улица Београдска, 34, стая № 17.
2. Христо Стоянов, живее в Белград, улица Београдска, 34, стая № 16. Двамата получават месечно ... 166 000
3. Асен Даскалов – Белград ... 1500
4. Ангел Гърев – Белград ... 3000
5. Ангел Тодоров – Велики Бечкерек ... 1500
6. Атанас Маренов – Лесковац ... 1500
7. Ангел Хаджийончев – Ниш ... 2500
8. Борис Спасов – Вършец ... 2000
9. Борис Христов – Ниш ... 2000
10. Васил Стойков – Белград ... 1500
11. Васил Бояджиев – Вършец ... 1500
12. Васил Дочев – Белград ... 1500
13. Васил Бакърджиев – Ниш ... 1500
14. Георги Тугалов – Княжевац ... 1500
15. Георги Михайлов – Нови Сад ... 1500
16. Иван Тулешков – Белград ... 4000
17. Иван Мострев – Белград ... 1500
18. Иван Желев – Белград ... 1500
19. Иван Филипов – Вършец ... 1500
20. Иван Аврамов – Лесковац ... 2000
21. Иван Петров – Лесковац ... 2000
22. Йоцо Николов – Княжевац ... 1500

23. Иван Шипотов – Княжевац ... 1500
24. Янко Икономов – Суботица ... 1500
25. Йордан Димитров – Ниш ... 1500
26. Кирил Ралев – Белград ... 1500
27. Кирил Палчев – Белград ... 1500
28. Кирил Митов – Белград ... 1500
29. Кирил Попниколов – Ниш ... 2000
30. Кочо Василев – Ниш ... 2500
31. Методи Ганчев – Белград ... 1500
32. Методи Харизанов – Ниш ... 2000
33. Мико Младенов – Велики Бечкерек ... 2000
34. Методи Попов – Лесковац ... 1500
35. Никола Контев – Белград ... 4000
36. Мино Маринов – Белград ... 1500
37. Нако Қалчев – Ниш ... 2000
38. Нако Йотов – Цариброд ... 1500
39. Никола Иванов – Ниш ... 1500
40. Павел Каблешков – Княжевац ... 1500
41. Павел Върбанов – Белград ... 1500
42. Петър Василев – Белград ... 1500
43. Петър Инаретски – Белград ... 1500
44. Петър Константинов – Ниш ... 1500
45. Стефан Светозаров – Княжевац ... 2500
46. Спас Младенов – Вършец ... 2000
47. Станчо Донев – Белград ... 4000
48. Стоил Петров – Белград ... 1500
49. Стефан Здравков – Белград ... 1500
50. Стефан Милушев – Белград ... 1500
51. Стоян Илиев – Княжевац ... 1500
52. Тодор Драганов – Ниш ... 2500
53. Тодор Чобанов – Ниш ... 2500
54. Тодор Гълъбов – Белград ... 4000
55. Тома Миленков – Княжевац ... 1500
56. Христо Иванов – Белград ... 4000
57. Христо Иванов – Цариброд ... 2000
58. Цоко Иванов – Вършец ... 1500
59. Цвятко Станиев – Цариброд ... 3000
60. Ангел Балкански – Горни Милановац ... 2000

Група, която не получава възнаграждение и е абсолютно независима

1. Гечо Минков, студент – Белград, чиновник.
2. Боян Тодоров, студент – Белград, зарзаватчия.
3. Любен Неделчев, студент – Белград, зарзаватчия.
4. Димитър Паков, студент – Белград, чиновник
5. Александър Стаменов – Белград, зарзаватчия.

* * *

От изложената дотук на кратко „деятелност“ на Влахов – Паница и на „емигрантите“, читателят достатъчно вижда мизерията на безотечественика и родоотстъпника. Страшен е падналият морал!...